

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΣΟΛΑΝΖΗ ΦΑΡΖΕΑΣ

[Συνέχεια]

Ἄλλως τε, ἦν εὐτυχὴς ἔνεκα τῆς φυγῆς ταύτης, ἣτις ἀπήλασεν αὐτὸν σοβαρῆς φροντίδος. Ἐφοβεῖτο τὸ βίαιον τῆς ἐρωμένης του καὶ μετὰ πρόμου ἀνέμενε τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἐκείνη θὰ τὸν ὑπεχρέωνε νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις, ἃς δὲν ἤθελε νὰ τηρήσῃ.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἶχε χαράξει τὸ σχέδιόν του.

Θὰ ἔφευγεν αὐτὸς ἐκ Παρισίων καὶ θ' ἀπεσύρετο εἰς Σεβάν, ἥ εἰς ἄλλο τι κτῆμα, ὅπως ζήσῃ μετὰ τῆς Σολάνζης, ἣν ἀπαύστως ἐσκέπτετο.

Ἡ μετὰ τῆς πριγκιπέσσης λοιπὸν ρῆξις ἐπλήρου τοὺς πόθους του· ἐξ ἐκείνης δὲ προσελθοῦσα ἦν συμβεβηκὸς εὐτυχὴς καὶ ἀνέλπιστον.

Ἐν τούτοις, δὲν ἐτόλμα κατ' ἀρχὰς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ μετὰ τῆς Σολάνζης γάμου του.

Ἐφοβεῖτο δικαίως μὴ ἀποκαλύψῃ πολὺ ταχέως τὸ μυστικὸν τοῦ θανάτου τῆς Ἑλένης, καὶ δώσῃ σάρκα εἰς τὰς ὑποκώφους κατηγορίας, αἵτινες διεδίδοντο περὶ αὐτοῦ.

Ἐμιμήθη τὴν πριγκιπέσσαν καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Ἡ μετακομιδὴ τοῦ λειψάνου τῆς Ἑλένης εἰς Ροσεβιέλ, ἔνθα διὰ τῆς διαθήκης τῆς ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταφῇ πλησίον τῶν γονέων τῆς, τῇ παρέσχεν εὐλογον ἀφορμὴν ἵν' ἀπέλθῃ τῶν Παρισίων.

Δι' ἰδικιτέρου ἄρθρου τῆς διαθήκης αὐτῆς, ἣτις εὗρέθη ἐν τῇ γραφείῳ τῆς νεκρᾶς, ἐδωρεῖτο αὕτη τὰς γαίας ταύτας τῶν προγόνων τῆς εἰς τοὺς ἐξαδέλφους αὐτῆς δὲ Σουβραί, μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς συντηρήσεως τοῦ οἰκογενειακοῦ τῆς τάφου καὶ τῆς διανομῆς κληροδοτημάτων τινῶν εἰς ἀρχαίους τινας ὑπηρέτας.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας τῆς μετεβιβάζετο, δυνάμει ρητοῦ ἄρθρου τοῦ γαμηλίου συμβολαίου, εἰς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἀρχηγὸν τῆς οἰκογενείας τῶν Τανναί-Κουλάνζ.

Τὸ Ροσεβιέλ εἶναι, ὡς καὶ τὸ Σεβάν, ἐν τῶν περιφανεστέρων κτημάτων τοῦ Μορβάν.

Εἰς τῶν προγόνων τῆς Ἑλένης ἔκτισε ἐκεῖ παρεκκλήσιον γοτθικοῦ ρυθμοῦ ἐν τῇ μέσῳ ἀπεράντου κήπου.

Τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο, σκιαζόμενον ὑπὸ τοὺς κλώνους τῶν φυγῶν καὶ τῶν προκιωνίων δρυῶν, ἐμπνέει βαθυτάτην μελαγχολίαν.

Εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ μέλανος γρανίτου, καὶ φωτίζεται ὑπὸ ὕλων παριστανουσῶν σκηνᾶς τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ἦγνο-

εἶτο σχεδὸν ὑπὸ τῶν διαβατῶν ἡ ὑπαρξίς αὐτοῦ, μόλις δὲ διεκρίνετο ἐκ διαφορῶν σημείων τοῦ δασώδους κήπου, οὕτινος οἱ δρυμοὶ μόνον ἔνεκα ἀρχαιότητος ἤρημούντο.

Οὐδέποτε πέλεκυς πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν προσέβαλλε τὸν κορμὸν τινὸς τῶν δένδρων αὐτοῦ.

Οὐδὲν δὲ ταράσσει τὴν θρησκευτικὴν ἡρεμίαν τοῦ μεμονωμένου αὐτοῦ μέρους, ἐκτὸς τοῦ μορμυρισμοῦ πηγῆς τινὸς ἐκεῖ που χυνούσης τὰ νάματα αὐτῆς ἐπὶ κοίτης ἐκ χαλίκων, καὶ τοῦ ἄσματος τῶν ἐν τοῖς φυλλώμασι πτηνῶν.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ Μαΐου ἀνεπαύετο ἐκεῖ ἡ Ἑλένη Ροσεβιέλ, μαρκησία δὲ Τανναί.

Καθ' ἐκαστὴν, ἀνὴρ πενθηφορῶν καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς ἔχων ἐκ διαρκούς θλίψεως ἤρχετο νὰ ἐκπληρώσῃ θρησκευτικὸν καθήκον.

Ἦρχετο ἔφιππος διὰ τοῦ δάσους, προσέδενε τὸν ἵππον του εἰς δένδρον καὶ ἐγρονυπέτει ἐπὶ τοῦ τάφου, ἐν ᾧ ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον ὕπνον ἐκείνη, ἣν ἠγάπησε καὶ ἔτι καὶ νῦν ἠγάπα διὰ μοναδικοῦ ἔρωτος.

Αἱ τύψεις τῶν δολοφόνων αὐτῆς εἶχον σχεδὸν ἐκλείψει.

Τὴν 4ην Ἰουνίου, ὥραϊαν τῆς ἀνοιξέως πρωΐαν, ἡ κλειστὴ ἄμαξα τοῦ κυρίου δὲ Τανναί, ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Στίπ, ἔστη ἐν τῇ ὁδῷ Εἰρήνης πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Φελισίδος.

Ὁ μαρκησίος εἶχεν ἐπιστρέψει τὴν προτεραίαν ἐκ ταξιδίου, ὅπερ εἶχεν ἐπιχειρήσει πρὸ ἑξ ἑβδομάδων ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ εἰσῆλθῃ εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς ραπτρίας τῶν νεωτερισμῶν.

Στιγμὰς τινὰς κατόπιν, ἡ διευθύντρια προσεκάλεσεν ἐν αὐτῇ τὴν Σολάνζην.

Ἡ νεκρὰ γυνὴ ἐλθοῦσα, ἔστη ἐνώπιον τοῦ μαρκησίου.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτῆς, ἣν ἐκείνη δὲν ἀπέσυρεν, ἀλλὰ φρικίασις, ρίγος ἀκούσιον διέτρεξε τὸ σῶμά της ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Σολάνζη, τῇ εἶπε, πότε θὰ θελήσῃ νὰ ὀνομασθῇς μαρκησία δὲ Τανναί;

Ἐκείνη ἀπήντησε διὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Μετὰ ἑξ μῆνας.

— Εἶναι πάρα πολὺ.

— Ὁ τάφος τῆς νεκρᾶς μόλις ἐκλείσθη.

— Ποῦ θέλεις νὰ τελεσθῇ ὁ γάμος;

— Μοὶ ἀφίνετε τὴν ἐκλογὴν;

— Μίαν μόνην ἐπιθυμίαν ἔχω, νὰ σ' εὐχαριστήσω.

— Εἰς τὸ Σεβάν.

Ὁ μαρκησίος ἀνεσκίρτησεν.

— Ἐκεῖ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Σολάνζη, προσεβλήθη καὶ ἐκεῖ πρέπει νὰ ικανοποιηθῶ.

— Ἔστω λοιπὸν...

Καὶ προσεκόλλησε τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Σολάνζης.

Ἐκείνη προσέκλινε καὶ ἀπῆλθεν.

Ἄλλ' ὅτε ἔμεινε μόνη ἐν τῇ μεγάλῃ αἵθουσῃ, ἐσπόγγισε βίαιως τὴν χεῖρά της διὰ μανδηλίου, ὡς εἰ θέλουσα νὰ ἐξαλείψῃ τοῦ φιλήματος ἐκείνου τὰ ἔχνη.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ .

Ἡ ΝΥΞ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ

Α'

Ἡ Σολάνζη προσδιώρισε τὸν γάμον αὐτῆς μετὰ ἑξ μῆνας.

Ἔδει λοιπὸν νὰ τελεσθῇ οὗτος κατὰ τὸν Δεκέμβριον.

Ἄλλ' ἀπαίσια συμβεβηκὸτα ἐλάβανον χώραν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο.

Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν αὐτά, διότι πιστεύομεν, πρὸς τιμὴν τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, ὅτι πάντες τὰ ἐνθυμοῦνται ἔτι.

Ἡ Γαλλία ὑφίστατο σειρὰν ἀκατανομάστων ἀτυχιῶν· ἐν Σεβάν καὶ Μέτζ, δύο ἰσχυροὶ στρατοί, προδοθέντες ὑπὸ τῆς τύχης, εἶχον συνθηκολογήσει· οἱ Παρίσιοι ἐπολιορκούντο.

Οἱ Γερμανοὶ περιεδιάβαζον σχεδὸν ἄνευ πάλης ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους, ἔνθα τὰ ἔχνη τῶν πεδίων αὐτῶν ὑπάρχουσιν ἔτι καὶ νῦν ἀποτετυπωμένα.

Τίς θὰ τὰ ἐξαλείψῃ;

Ἦσαν αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τοῦ Νοεμβρίου.

Τὸ ψῆχος ἤρχισε νὰ καθίσταται διαπεραστικόν. Οἱ ἐν Γερμανίᾳ αἰχμάλωτοι Γάλλοι στρατιῶται τὸ ἐνθυμοῦνται ἔτι.

Ἐσπέραν τινά, τρεῖς ἄνθρωποι ἦσαν συνθηροισμένοι ἐν χαμηλῇ θολωτῇ αἰθούσῃ, ἥς οἱ τοῖχοι ἦσαν ὑγροί, καὶ ἐν ἣ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰσῆρχετο μόνον ἀπὸ στενοῦ τινὸς καὶ ὑψηλοῦ ὠρειδοῦς παραθύρου, εὐρισκομένου ἐπὶ τοῖχου πέντε ποδῶν περίπου πλάτους.

Ἀπλοῦς τις σιδηροὺς λύχνος ἔκαιεν ἐπὶ χονδροειδοῦς τραπέζης, ρίπτων τὸ ὑποτρεμόν καὶ πνιγρὸν φῶς τοῦ ἐπὶ τῶν ἀκόμψων γελοιογραφιῶν, ἃς σατυριστὴς τις αἰχμάλωτος εἶχε χαράξει ἐπὶ τῶν τοίχων.

Ἡ αἵθουσα αὕτη ἀπετέλει μέρος ἰσογείου τινὸς φρουρίου, οὕτως εἰπεῖν, οἰκοδομήματος ἀποκλειστικῶς στρατιωτικῆς ἀρχιτεκτονικῆς τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, κάλλιστα διατηρουμένου καὶ ἐφοδιασμένου μὲ τοὺς μετ' ἐπάλλεων πύργους, τὰς κρυφίας θύρας καὶ τὰς διόδους τῆς περιπόλου.

Αἱ διόδοι μάλιστα αὗται εἶχον τελειοποιηθῇ μετ' ἀδιαφιλονεικῆτος τέχνης καὶ ἰσχυροποιηθῇ πρὸ ἑκατοντάδος ἐτῶν, ὑπὸ δευτέρου περιτειχίσματος καὶ τάφρου τελευταίας κατασκευῆς καὶ κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Βωμπάν.

Καθίστατο λοιπὸν δυσκολωτάτη ἡ ἀποδράσις διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ κρατούμενους.

Τὸ φρούριον τοῦτο ἀποτελεῖ μέρος μικρᾶς τινος πόλεως Βαυαρικῆς, ἡσυχωτάτης, κατοικομένης ὑπὸ ἀστών, ἀρεσκομένων μᾶλλον νὰ μένωσιν ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις, ἢ ἐν τοῖς συντάγμασιν αὐτῶν, καὶ προτιμώντων τοῦ στρατιωτικοῦ περιπάτου τὸν ἐκλεκτὸν ζυθόν.

Ἡ μικρὰ αὕτη πόλις καλεῖται Μίτεμπεργ, καὶ ἀπέχει δεκαοκτὼ λεύγας τοῦ

Μονάρχου πρὸς δυσμάς, πλησίον τῶν Ἑλβετικῶν συνόρων.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες, συσπειρωμένοι ἐπὶ δέματος ἀχύρων ἐν τῇ φυλακῇ ἐκείνῃ, ἦσαν σκυθρωπότατοι.

Ἀπὸ τὰς στρατιωτικὰς αὐτῶν στολᾶς, τὰς τετριμμένους μὲν, ἀλλὰ καθαρισμένας μετὰ τινος φιλαρεσκείας, καὶ ἐκ τοῦ ὕψους τῶν, ἐγνωρίζοντο ὅτι ἦσαν Γάλλοι στρατιῶται.

Ἦσαν τῶ ὄντι ἀπλοὶ στρατιῶται τοῦ πεζικοῦ αἰχμαλωτισθέντες, καὶ ὀνομάζοντο Οὐγὸς καὶ Ροβέρτος δὲ Σουβραί. Ὁ τρίτος ἦτο ὁ Ρωμάιος Τρεμόρ.

Ἄμα τῇ ἐνάρξει τῶν ἐχθροπραξιῶν κατατάχθησαν ὁμοῦ εἰς τὸ τάγμα τοῦ λοχαγοῦ Ἐνεμπόν, στενοῦ συγγενοῦ τῶν Σουβραί.

Πληρωθέντες εἰς τὴν μάχην τοῦ Ἀγίου Πριβάτου, ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί καὶ ὁ Ρωμάιος Τρεμόρ, μετηνέχθησαν εἰς τι φορητὸν νοσοκομεῖον τοῦ Μέτζ, ὁ δὲ Οὐγὸς, ὅστις ἴσως ἠδύνατο νὰ φύγῃ, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐγκαταλείψῃ αὐτούς.

Οὐδεὶς, ἄλλως τε, προέβλεπε τότε τὰς φοβεράς καταστροφάς, αἵτινες θὰ ἐνέσκηπτον, καὶ εἰς ἃς οἱ τρεῖς φίλοι θὰ περιελαμβάνοντο.

Συλληφθέντες εἰς Μέτζ, ἐνεκλείσθησαν μετὰ διακοσίων ἐκ τῶν συντρόφων αὐτῶν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Μίτεμπεργ.

Ἦτο εὐτύχημα.

Παραβαλλομένη μὲ τὰς φρικτὰς ξυλίνους καλύβας, εἰς ἃς οἱ σύντροφοι αὐτῶν κατεσκήνωσαν ἐν Πρωσσίᾳ, ὁ γηραιὸς πύργος τοῦ Μίτεμπεργ ἦτο παράδεισος καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας, γενναῖος μονάρχης, ἐὰν σκεφθῇ τις τὴν ἀναξίαν διαγωγὴν τῶν ἄλλων ὡς πρὸς τοὺς αἰχμαλώτους αὐτῶν.

Ἐν τῇ λοιπῇ Γερμανίᾳ οἱ αἰχμάλωτοι ἀπέθνησκον τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους.

Ἐν Μίτεμπεργ ἔζων, ἔστω καὶ πολὺ κακῶς.

Τὰ γεώμηλα καὶ τὰ φασόλια δὲν ἦσαν ἐν ἀφθονίᾳ· τὸ ἀλατιστὸν χοῖριον κρέας δὲν ἦτο πρόσφατον, ὁ ἄρτος ἦτο ἀποτρόπαιος, ἀλλ' ἐν τούτοις συνετηροῦντο.

Τὸ ὕδωρ πρὸ πάντων ἦτο ἐξαιρετικὸν καὶ σχεδὸν οὐδέποτε τοῖς ἔλειπεν.

Ἰσχυρίζοντο μάλιστα ὅτι περιεῖχε μεταλλικὰς οὐσίας, καὶ ὅτι ἠδύνατό τις νὰ τὸ μεταχειρισθῇ ἐπωφελῶς ἐγκλειῶν καὶ πωλῶν ἐξ αὐτοῦ ἐν φιάλαις.

Ἄλλως τε οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι ἐσκέπτοντο μᾶλλον τὰ δυστυχήματα τῆς πατρίδος, ἅτινα τοὺς κατέθλιβον, καὶ ὅχι τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀνείιν.

Ὅ, τι τοῖς ἔλλειπε κυρίως ἦτο ἡ ἐλευθερία.

Δι' αὐτὴν ἐστένανζον· αὐτὴν ἐπόθουν ν' ἀνακτήσωσιν, ἔστω καὶ διὰ τῶν σκληροτέρων θυσιῶν.

Ὁ Ρωμάιος Τρεμόρ πρὸ πάντων ἦν τόσῳ κατασυντετριμμένος, ὥστε οὐδ' ἐκινεῖτο πλέον, οὐδ' ἤνοιγε τὸ στόμα.

Ἐμενεν ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας· τὸ ὄμμα ἔχων προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς

εἰρκτῆς ἐκείνης καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς σκέψεως :

— Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἐκείνη νυμφεύεται !

Ἐκείνη, ἡ Σολάνζη !

Ἐδᾶκνε τοὺς δακτύλους ἐκ λύσσης, κατατρυχόμενος ὑπὸ τῆς συναίσθησός τῆς ἀδυναμίας του.

Θὰ ἔδιδε τὰ τρία τέταρτα τοῦ αἵματός του, ἂν ἠδύνατο ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, νὰ ἱππεύσῃ καὶ νὰ σπεύσῃ ἐν παράφρονι καλπασμῶ ἐν μέσῳ χαλαζῆς ἐκ σφικρῶν, μέχρι τῶν ὀρέων καὶ τῶν δασῶν τοῦ Μορβάν, μέχρι τοῦ Ἐλάφων-Περράματος, ἔνθα ἡ Σολάνζη κατέφυγε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολέμου εἰς τὴν γενέθλιον αὐτῆς καλύβην, μέχρις οὗ κατασταθῇ ἡ κυρία τῆς περιοχῆς καὶ τοῦ πύργου, ἡ σύζυγος τοῦ μαρκησίου Ὀλιβιέρου δὲ Τανναί.

Ἀνερχομένη εἰς μάτην ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν καὶ ὀχυρῶν τοίχων τῆς φυλακῆς του, τῶν ἐχόντων παράθυρα μετὰ σιδηρῶν κιγκλίδων καὶ φυλασσομένων ὑπὸ τετρακοσίων βαυαρῶν ἐθνοφρουρῶν.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι συνεσκέπτοντο μυστικῶς.

Ἐσχεδιάζον ἀποδρασιν, ἀλλ' ἡ συνωμοσία ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τινος Βαυαροῦ, ὅστις ἔσπευσε νὰ καταγγείλῃ αὐτὴν εἰς τὸν ταγματάρχην φὸν Σβάρτς, διοικητὴν τοῦ φρουρίου καὶ τῶν τετρακοσίων ἐθνοφρουρῶν.

Ὁ φὸν Σβάρτς ἦν ἄκαμπτος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ του, ἔτρεφε δὲ, ἄγνωστον διατί, ἄσπονδον μῖσος κατὰ τῶν ὑπὸ τὴν φύλαξιν του φυλακισμένων.

Ὁ ταγματάρχης φὸν Σβάρτς ἦτο πεντήκοντα πέντε ἐτῶν περίπου, τὸ γένειον ἔχων πυρρὸν καὶ ἐρυθρόχρουν, τὴν φυσιογνωμίαν σκυθρωπὴν, τὸ χρῶμα ζωρὸν μὲ κηλίδας ὠχρὰς καὶ ἐρυθράς, τοὺς ὀφθαλμοὺς κυανοὺς καὶ ἐξογκωμένους, οἵτινες ἐφάνιντο ἔτοιμοι νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς κόγχης αὐτῶν, τὴν γαστέρα προέχουσιν καὶ τὸ ἀνάστημα βραχύτατον.

Ὁμοιάζεν ἐν ὀλίγοις πρὸς γελοιογραφίαν.

Ἦτο ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν ἐσυγχώρουν οἰονδήποτε σφάλμα καὶ βεβαίως ὤφειλε νὰ προσέχῃ τις ἐὰν ἐπεθύμει ν' ἀποφύγῃ τὰς τιμωρίας, ἃς τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα ἐπιτρέπει.

Τὰ αἵτια τὰ καθιστῶντα τὸν ταγματάρχην φὸν Σβάρτς τόσῳ λυσσῶδη καὶ σοβαρὸν, εἶναι ὀλίγον γνωστὰ, οὐχὶ ὁμῶς καὶ εἰς ἡμᾶς. Ὁ ταγματάρχης φὸν Σβάρτς κατετήκετο ἐκ ζηλοτυπίας. Ἐκ νεότητός του μίαν εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν, νὰ πλουτίσῃ, καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε οὐδ' ἡ ἐλαχίστη τῶ παρουσιάσθη εὐκαιρία, ὅπως ἐκἀνοποίησιν τὴν ἐπιθυμίαν του ταύτην.

Μάτην ἐπρόσεχε, μάτην προσεπάθει ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός του καὶ ἐκοπίαζε παντοιοτρόπως· οὐδέποτε κατάρθωσε νὰ συνάξῃ ἔστω καὶ πεντακόσια μόνον φιορίνια.

Ἐξενειχρῶς ἐκ τῆς μισθοδοσίας του μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Σωσσάνης

Σβάρτς, νεάνιδος χαριστάτης, ἣν ἀπέκτησεν ἐκ τοῦ γάμου αὐτοῦ, μετὰ τινος Βαυαρίδος, ξανθῆς καὶ ἀνοουσίας, ἀποθανούσης πρὸ δεκαετίας, ἀφοῦ ὑπέστη ἐπὶ μακρὸν τὰ ἀδιάλειπτα παράπονα τοῦ συζύγου τῆς διὰ τὴν πενιχρότητα τοῦ ἀγνώμονος ἐπαγγέλματός του.

Ἡ Σωσσάνη ἠρίθμει εἰκοσι δύο ἔτη, καὶ οὐδόλως προίκα.

Εἰλικρινῶς εἶπεν, ἦτο λυπηρὸν τοῦτο.

Ὁ ταγματάρχης φὸν Σβάρτς θὰ ἀπέλυε τοὺς χιλίους διακοσίους αἰχμαλώτους αὐτοῦ ἔστω καὶ διὰ μετριοτάτην ποσότητα.

Ἐντούτοις ἐκράτει τρεῖς ἐξ αὐτῶν, οἵτινες θὰ ἐπλήρωνον ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας τῶν ὀλοκλήρων περιουσίαν, ἀλλ' ἠγνόει τοῦτο.

Καὶ ἔτι πλέον, τοὺς ἐκράτει ἐν στενῇ φυλακῇ καὶ μετεχειρίζετο αὐτοὺς αὐστηρότατα, ἀντὶ νὰ συνεννοηθῇ μετ' αὐτῶν.

Ἦτο πεπρωμένον.

Εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις παρίσταται ἡ ἀνάγκη ἐπιτηδεῖν τινός, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζων.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ εὐρέθη.

Καὶ ἰδοὺ πῶς.

Ὁ Ροβέρτος δὲ Σουβραί καὶ ὁ ἀδελφός του εἶχον ἐπ' αὐτῶν περὶ τὰ πεντήκοντα λουδοβίκεια ὅτε ἤχθησαν εἰς Μίτεμπεργ.

Μὴ γνωρίζων ποῖον νὰ ἐπικαλεσθῇ ἄγιον, ὁ Ροβέρτος παρετήρησε μετὰ τῶν περιέργων, οἵτινες συνωθοῦντο κατὰ τὴν διάβασιν τῶν αἰχμαλώτων, ἀνθρωπὸν τινα μὲ ρίνα γρυπὴν, ὀφθαλμοὺς ὁμοίους ἀρπακτικοῖς ὀρνέοις, ὠχροὺς ἀλλὰ λάμποντάς, ὅψιν ἐλαϊόχρουν καὶ κόμην μελανὴν καὶ πυκνοτάτην.

Ἦν τόσον πενιχρῶς ἐνδεδυμένος, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀνθρωπος κατωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἐξ ἐκείνων, πρὸς οὓς ἀπευθύνεται τις, ὅπως διαπραγματευθῇ ὑποθέσεις ἀμφιβόλου φύσεως. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου δὲν τῶ ἐνέπνεε μεγάλην πεποίθησιν. Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τὸν ἠνάγκαζε νὰ τῶ δώσῃ κρυφίως πέντε λουδοβίκεια καὶ μίαν ἐπιστολήν.

Ὁ ἀνθρωπος ἠγνόησεν· ἐκρυψεν ἀμφοτέρω ἐν τῶ ἐπενδύτῃ αὐτοῦ καὶ ὅταν ἡ θύρα τοῦ φρουρίου ἐπανενκλείσθη παρετήρησε τὴν ἐπιστολήν.

Ἐφῆρε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν γερμανιστὶ γεγραμμένην :

«Τῇ κυρίᾳ πριγκίπισσῃ Καθάλι εἰς τὸν Πύργον Βράνσκι, πλησίον τῆς Κρακοβίας».

Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ κόμης ἠρώτα ἐαυτόν, ἐὰν ἡ ἐπιστολή του ἐστάλῃ, διότι ἦτο ἡ τελευταία αὐτοῦ ἐλπίς.

Εἶχεν ἄδικον ἀμφιβάλλον.

Ὁ κατὰ τὴν ἐκείνος ἐντολοδόχος, ἐθεώρησε ταύτην ὡς πολῦτιμον εὐρημα.

Ἦτο Ἰουδαῖος καὶ ἐκαλεῖτο Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ὠσφράνθη ἀμέσως, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σπουδαίας ἐπιχειρήσεως. Στρατιώτης, ὅστις τῶ ἔδιδε πέντε λουδοβίκεια διὰ τόσῳ μικρὰν ἀποστολήν, καὶ ὅστις ἔγραφεν εἰς μίαν πριγ-

κιπέσσαν ἐν τῷ ἐν Πολωνίᾳ πύργῳ αὐ-
τῆς, δὲν θὰ ἦτο βεβαίως ἀσήμενός τις,
παρ' οὐ νὰ μὴ δύναται νὰ καρπωθῇ κέρδη.

Διὰ τοῦτο, ὅχι μόνον ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦν-
δερ ἔρριψε μετὰ θρησκευτικῆς ἀκριβείας
τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, ἀλλὰ
προσέθεσεν αὐτῇ καὶ γραμμάτιον περιέ-
χον τὰ ἑξῆς :

«Πριγκιπέσσα,

«Ἄν κατὰ τύχην ἔχετε ἀνάγκην ἐν τῇ μικρᾷ πό-
λει Μίτεμπεργ, τῆς ἀνω Βαυαρίας, ἀνθρώπου ἀσφαλοῦς
ἐχεμύθους καὶ, τολμῶ εἰπεῖν, ἐπιτηδείου, θεωρουμένου
δ' ἐν τῷ ἐμπορίῳ ὡς τοῦ ἐπιτηδαιοτέρου διπλωμάτου
τοῦ Μονάρχου, τίθεμαι ὑπὸ τὰς διαταγὰς ὑμῶν, καὶ
διαθέσαστέ με ἀντὶ μετρίας τινὸς ἀμοιβῆς.

«Εὐρίσκομαι καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς πρω-
ίας μέχρι τῆς τετάρτης εἰς τὸ κατὰστημά μου, κείμενον
πρὸ τῶν προπυλαίων τῆς μητροπόλεως, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι
διάφορα περίεργα εἶδη.

«Μετὰ τὴν τετάρτην μεταβαίνει συνήθως εἰς τὸ ζυ-
θοπωλεῖον τοῦ Ἐλέφαντος, εἰς ὃ πᾶς τις δύναται νὰ
σᾶς ὁδηγήσῃ.

«Ὑποσημειοῦμαι εὐσεβάτως ὁ ταπεινότητος δοῦ-
λος ὑμῶν.

«Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ.»

B'

Διὰ μικρὰν τινα ἀμοιβὴν !

Πᾶσα ἡ διπλωματία τοῦ Ἰουδαίου συν-
ίστατο εἰς τὴν βραχείαν ταύτην φράσιν
ἐπίσης δὲ καὶ ἡ ἡθικὴ αὐτοῦ.

Ὑπάρχουσι τοιοῦτοι καὶ πλεῖστοι Χρι-
στιανοί.

Διὰ μικρὰν τινα μεσιτεῖαν, ὁ Ἰσαὰκ
Γκροῦνδερ, ἤθελεν ὑπάγει ὅπου δήποτε,
ἤθελεν τὸν διατάξει καὶ ἤθελε δεχθῇ νὰ
τὸν μαστιγώσωσιν ἐν αὐτῷ τῷ ζυθο-
πωλεῖῳ τοῦ Ἐλέφαντος, ἐνώπιον πάντων
τῶν πολιτικῶν τοῦ Μίτεμπεργ, τῶν ἐκεῖ
συνηθροισμένων.

Διὰ μικρὰν τινα μεσιτεῖαν, ἤθελε πω-
λήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τῷ δαίμονι, ὅ-
στις θὰ τὴν ἠρνεῖτο, ἀγνοῶν εἰς τί νὰ
χρησιμοποίησῃ ψυχὴν γαγγραινώδη κα-
ταστᾶσαν ἐκ τῆς φιλαργυρίας, τῆς ἀ-
πληστίας καὶ τῆς ἀτιμίας.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν οἱ τρεῖς
αἰχμάλωτοι τοῦ ταγματάρχου φὸν Σβάρτς
παρεπονούντο, καθήμενοι περὶ τῆς χω-
λῆς αὐτῶν τραπέζης, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ
λύχνου, ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἐκάθητο εἰς τὸ
κατὰστημα αὐτοῦ, ρυπαρὸν οἶκημα, ἐν ᾧ
ἦσαν συνεσφωρευμένα ἐμπορεύματα, ἐπιπλα-
σκωληκόθροβα, εἰκόνες κατὰφορτοι κό-
νεως καὶ γουναικᾶ σκοραιότρωτα.

Μὲ τὸ πρόσωπον εὐχαρί, ἀνεγίνωσκεν ἐ-
πιστολὴν τοῦ ὁμοθρήσκου καὶ συν-
εταίρου του Ἀβραάμ Κρεουζνάχ, ὅστις
εἶχεν ἀναχωρήσει συνοδεύων Βαυαρικόν
τι σῶμα. Ὁ γυῖς οὗτος τῷ ἀνήγγελε τὴν
ἀποστολὴν ἐπίπλων τινῶν, ἀσπρορρούχων,
κλειδοκυμβάλων καὶ ἄλλων πραγμάτων,
συλληθέντων ἐν ἐχθρικῷ ἐδάφει καὶ ἐπι-
μελῶς ἀποστελλομένων ὑπ' αὐτοῦ, ὅ-
πως διανεμηθῶσι κατόπιν τὰς ὠφελείας.

Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ φωνὴ εὐήχους καὶ
ἐπιτακτικῆς ἠκούσθη λέγουσα :

— Ὁ κύριος Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ;

Ὁ Ἰουδαῖος ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν
καὶ εἶδεν ὑψηλὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ δέ-
σποιναν, περιτετυλιγμένην διὰ μανδύου
πολυτελοῦς, ὃν διὰ πρώτου βλέμματος
ἐξετίμησεν ὡς ἀξίζοντα χίλια πεντακό-
σια τοῦλάχιστον φιορίνια.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἦτο λίαν ὀξυδε-
ρκής.

Δὲν ἐδίστασε ποσῶς.

Διὰ στιγμιαίου ἀπὸ μνήμης ὑπολογι-
σμοῦ, ὑπελόγισε πόσος χρόνος ἐχρειάζετο
ἵνα ἡ ἐπιστολή, ἣν ἔδωκεν εἰς τὸ ταχυ-
δρομεῖον, φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς ὃν ὅρον καὶ
τὸ ἀναγκαῖον χρονικὸν διάστημα διὰ τὴν
ἐπιστροφὴν καὶ εἶπε καθ' ἑαυτόν :

— Εἶναι ἡ πριγκιπέσσα.

Καὶ πράγματι ἦτο ἐκείνη, πάντοτε
θαυμασίως ὥραία, μὲ τὴν ἀπαστράπτου-
σαν αὐτῆς χοροῖαν, τὴν χρυσοειδῆ κόμην
καὶ τὸ ὡς περ βασιλίσσης ἀνάστημα.

Ἐχαιρέτησε προσκλινέστατα καὶ ἐψι-
θύρισε τυπικὰς τινὰς δουλικὰς φιλοφρο-
νήσεις.

Ἐκείνη δὲν ἀπώλεσε τὸν χρόνον εἰς
προοίμια.

— Μοὶ εἶπατε ὅτι δύνασθε νὰ μὲ ὑ-
πηρετήσητε, ἤρξατο λέγουσα.

— Μάλιστα, πριγκιπέσσα.

— Μὲ ποίας συμφωνίας ;

— Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἶδους τῆς
ὑπηρεσίας.

— Ἐχετε δίκαιον. Εἰς τὸν πύργον ὑ-
πάρχουσι τρεῖς Γάλλοι, ἀπλοὶ στρατιῶται,
φυλακισμένοι. Θέλω τὴν ἐλευθερίαν των.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἔξεσε τὴν κεφαλὴν.

— Εἶνε κατορθωτόν ; ὑπέλαβεν ἡ Πο-
λωνίς.

— Τὸ πᾶν κατορθοῦται διὰ τῶν χρη-
μάτων.

— Βαθεῖα σκέψις. Ζήτημα ἀξίας λοι-
πόν ! Πόσον ;

— Ἐνδιαφέρεσθε πολὺ διὰ τὴν ἐλευ-
θερίαν αὐτῶν, πριγκιπέσσα ;

— Σπουδαίως. Δὲν συνεπιθίζω περιστρο-
φάς.

— Πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν ν' ἀποδρά-
σωσι ;

— Βεβαίως.

— Εἰναὶ ἀνάγκη νὰ διαφθείρωμεν πολ-
λούς.

— Ἐνα μόνον, εἶπεν ἡ πριγκιπέσσα
σχαρῶς.

— Ποῖον ; ἠρώτησεν ὁ Ἰσαὰκ ἑκπλη-
κτος.

— Τὸν ἀρχηγόν.

Ὁ Ἰουδαῖος διήνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς
καὶ ἠτένισε μετὰ θαυμασμοῦ τὴν ξένην.

Ἡ γυνὴ αὕτη τῷ ἐφάνη δεινὴ εἰς τὴν
ἀκριβείαν.

— Δυνατόν, εἶπεν, ἀλλὰ θὰ κοστίσῃ
περισσότερον τῶν ὑποδεεστέρων.

— Περισσότερον, ἀλλ' ἀσφαλέστερον,
εἶπεν ἡ Βάνδα.

Ὁ θαυμασμός τοῦ Ἰσαὰκ ἐδιπλασιά-
σθη.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀρχηγός ; ἠρώ-
τησεν ἡ Πολωνίς.

— Ταγματάρχης φὸν Σβάρτς.

— Εἶναι πλούσιος ;

— Πτωχός ὡς ὁ Ἰώβ.

— Τότε οὐδεμίαν ὑπάρχει δυσκολία.

— Συγγνώμην, πριγκιπέσσα ! δυνατόν
νὰ ἦνε ἀδιάφορος.

— Ὅχι, μὲ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον προσ-
φέρω.

— Πόσον ;

— Ὅσον χρειάζεται.

Ὁ Ἰσαὰκ κατελήφθη ὑπὸ τοῦ πόθου
νὰ ριφθῇ κατὰ γῆς καὶ ν' ἀσπασθῇ τὸ
κράσπεδον τοῦ ἐξόχου ἐκείνου πλάσματος.

Ἐν τούτοις ἐσκέφθη, ὅτι μία κόρη τοῦ
Ἰσραὴλ ἤθελεν ἄλλως διεξαγάγει τὴν
διαπραγματεύσιν καὶ συζητήσῃ χαλεπώ-
τερον τὰς συμφωνίας.

Ἡδύνατό τις νὰ φθάσῃ εἰς τὸ αὐτὸ ἀ-
ποτελεσμα εὐθηνότερον.

Ἀναμφιβόλως ἡφυλὴ αὕτη ἠνάνωτέρα.

— Δύνασθε νὰ ἀναλάβητε τὴν διεξα-
γωγὴν τῆς ὑποθέσεως ; ἠρώτησεν ἡ πριγ-
κιπέσσα.

— Μὲ μικρὰν τινα προμήθειαν, ἐξο-
χωτάτη.

— Τὸ ἐπναλαμβάνετε. Μοὶ τὸ ἐγγρά-
ψατε. Θὰ τὴν ἔχετε.

— Πόσον ;

— Σᾶς συμβουλεύω νὰ ἔχετε πεποιθή-
σιν εἰς τὴν γενναίω φροσύνην μου. Ἄλλως
οὐδὲν θὰ μ' ἐμπόδιζε νὰ ἴδω ἐγὼ ἡ ἰδία
τὸν ταγματάρχην σας... Πῶς τὸν εἶπατε ;

— Φὸν Σβάρτς.

— Λοιπόν ;

— Θὰ τὸν ἴδω, πριγκιπέσσα, θὰ τὸν
ἴδω.

— Πότε ;

— Ἀμέσως.

— Εἰς τὸν πύργον ;

— Εἰς τὸν πύργον.

— Θὰ ἐγχειρίσητε λοιπὸν εἰς τοὺς
φυλακισμένους μικρὸν τι ἀντικείμενον, τὸ
ὁποῖον κατ' οὐδὲν σᾶς παραβιάπτει.

— Ὅποῖον ἀντικείμενον ;

— Ἐνα δακτύλιον.

— Ποῦ εἶναι ;

Ἡ Πολωνίς ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ δακτύ-
λου τῆς χρυσοῦν δακτύλιον, κεκοσμημέ-
νον διὰ μαργαρίτου, ἐτύλιξεν αὐτὸν εἰς
χαρτονόμισμα διακοσίων μάρκων, καὶ τὸν
ἔδωκεν εἰς τὸν Ἰουδαῖον, οὗτινος οἱ ὀφθαλ-
μοὶ ἀπήστραψαν αἴφνης, ὥσπερ οἱ τοῦ ἱε-
ρακος.

— Μὲ τὸ διαβατήριον αὐτό, εἶπεν, ὁ
δακτύλιος πανταχοῦ θὰ εἰσέλθῃ. Τὸ χρῆ-
μα εἶναι ὁ Θεός.

Ἡ Βάνδα ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Πῶς ὀνομάζονται οἱ προστατευό-
μενοί σας ; ὑψηλοτάτη ;

— Ὁ εἰς ὀνομάζεται Ροβέρτος δὲ
Σουβραί. Αὐτὸς θὰ σοὶ ὑποδείξῃ τοὺς
ἄλλους.

— Ποῦ θέλετε τὴν ἀπάντησιν ;

— Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φασιανοῦ.
Πότε θὰ ἔλθετε ;

— Μετὰ δύο ὥρας.

— Καλῶς.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἐφόρεσε τὸν σκου-
φὸν του, ἔρριπεν ἐπὶ τῶν ὤμων του πα-
λαιὸν πολύπτυχον μανδύαν, κατὰμεστον
κηλίδων καὶ ἐπύρραμάτων, καὶ ἐξεκίνησεν

εὐθὺς πρὸς τὴν θύραν τοῦ φρουρίου, ἀφοῦ πρότερον ἐχαιρέτισε ταπεινῶς τὴν μεγάλην ἐκείνην δέσποιναν, ἥτις ἐφαίνετο τόσον πλουσία, ἐλογάριαζε τόσον ὀλίγον καὶ ἔλεγε σαφῶς : ὅσον χρειάζεται.

Ἐνῶ ἐβάδιζεν, ἔτριβε τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ὅπως τὰς θερμάνῃ, διότι ψυχρὸς ἔπνεεν ἄνεμος.

Τὸ ἔτος τοῦτο θὰ ᾔτο καλόν.

Ὁ συνεταῖρος αὐτοῦ Ἀβραάμ Κρεοῦζ-ναχ, εἶχεν ἤδη ἀποστείλει αὐτῷ τινὰ τῶν ἐμπορευμάτων, οἱ δὲ πελάται του τὰ διεφιλονεῖκουν, καὶ ἐπειδὴ διὰ ταῦτα δὲν θὰ ἐξώδευν ἢ τὸν κόπον τοῦ νὰ τὰ παραλάβῃ ἡδύνατο νὰ τὰ πωλήσῃ εἰς εὐθηνὴν τιμὴν ὥς πρὸς τὸν ταγματάρχην τὸν Σβάρτς, ἐγνώριζε τίνι τρόπῳ θὰ τὸν ἐπειθεν.

Ἐγένετο προθύμως δεκτὸς ἅμα τῇ ἐμφανίσει του, παρὰ τὸ ἀκάθαρτον τῶν ἐνδυμάτων του καὶ τὴν ὁσμὴν τοῦ κρέατος, ἣν διέχεε περὶ αὐτόν.

Ὁ ταγματάρχης ἐκάθητο ἐνώπιον δρυϊνοῦ γραφείου λευκοῦ, ἐν τῷ στόματι ἔχων εὐμεγέθη πίπαρ.

Ζωηρὸν πῦρ ἐσπινθίριζεν ἐν τῇ ἐστίᾳ καὶ τὸ θάλλπος τοῦ δωματίου ἠϋξανε τὴν ἐρυθρότητα τῶν παρειῶν τοῦ διοικητοῦ.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ Ἰουδαίου φόβος κατέλαβεν αὐτόν· μὴ ἄρα ὁ τοκογλύφος οὗτος ἤρχετο ν' ἀπαιτήσῃ τὰ ἑκατὸν πενήκοντα μάρκα, ἥτινα τῷ ὤφειλε πρὸ ἐξ περιπόου μὴνῶν;

Ὁ ταγματάρχης οὔτε ἐν μάρκον εἶχε διαθέσιμον, ἡτοιμάζετο μάλιστα νὰ δανεισθῇ τριακοντάδα εἰσέτι, ὧν εἶχε μεγίστην ἀνάγκην.

Καθησύχασεν ὅμως τάχιστα.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ οὔτε ἔθιξε κἂν τὸ ζήτημα τοῦτο.

— Ἐχετε κόρην, ταγματάρχα φὸν Σβάρτς, ἤρξατο λέγων.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐστέναξεν.

— Κόρην, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ σκεφθῇτε ὅτι θὰ ὑπανδρεύσητε.

— Δὲν ἔρχεσαι βέβαια, νὰ μὲ εἰρωνευθῇς διὰ τὴν πενίαν μου, Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ;

— Ὁ Θεὸς φυλάξῃ!

— Δὲν ἔχω οὔτε ἐν λεπτὸν νὰ δώσω εἰς τὴν πτωχὴν αὐτὴν Σουζέλ.

— Κρίμα. Δὲν θὰ εἰσθε ὅμως ἐπὶ πολὺ ἀκόμη στενοχωρημένοι.

— Βέβαια, βέβαια.

— Ὁραία ξανθή, ἀναμφιβόλως.

— Ἐσκόπουν μάλιστα νὰ σοὶ ζητήσω μικρὸν τι ποσόν, τὸ ὅποιον θὰ σοὶ ἐπιστρέψω προσεχῶς. Κάμνεις καλὰς δουλειὰς αὐτόν τὸν χρόνον, Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ;

— Ἐ! ἔ!

— Ἄν ᾔτο δυνατόν νὰ μοὶ δανείσης φιορίνια τινὰ...

— Δὲν ἔχω λεπτόν.

— Εἶναι δυνατόν; εἶπεν ὁ ταγματάρχης σκυθρωπῶς.

— Ἀλλ' ἔχω τί καλλίτερον νὰ σὰς προσφέρω.

— Εἰς ἐμέ;

— Εἰς ὑμᾶς, ταγματάρχα.

Ὁ Ἰουδαῖος ἐπλησίασε πρὸς τὸν ταγ-

ματάρχην καὶ εἶπεν αὐτῷ μεθ' ὅπως μυστηριώδους :

— Τί σὰς χρειάζεται διὰ νὰ ζητε ἀνέτως;

— Μὴ ἀστεῖζεσαι!

— Ὅμιλῶ σπουδαιότατα.

— Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω. . . δύο χιλιάδες φιορινίων;...

— Εἰσθε πολὺ μέτριος.

— Τρεῖς; εἶπε δισταζὼν ὁ ταγματάρχης.

— Τί θὰ ἐλέγατε περὶ πέντε χιλιάδων φιορινίων; ἢ περὶ ἐξ μάλιστα; Ναί, ἐξ χιλιάδων;

— ὦ! Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, μήπως σκοπεύεις νὰ μὲ διαφθείρῃς, ν' ἀπαιτήσης τι παρ' ἐμοῦ ἐναντίον τῆς πειθαρχίας, τῆς στρατιωτικῆς τιμῆς;...

Ὁ Ἰουδαῖος ποσῶς δὲν ἐπτοήθη.

Ἐρόφησε ταμβάκον καὶ ἠτένισεν ὑπὸ δρᾶ τὸν ταγματάρχην ἐρυθρίασαντα.

Ἐπειδὴ δὲ ἐσιώπα :

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶπεν ὁ φὸν Σβάρτς, ἐξηγήθητι. Ἄν δὲν ᾔναι πολὺ βαρύν...

— Καὶ ἂν ἡ ἀμοιβὴ ᾔναι μεγάλη! προσέθηκεν ὁ Ἰουδαῖος.

Τὸ αἷμα ἀνῆρχετο εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Βρυακοῦ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤρυθρίασαν.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι θὰ προσεβάλλετο ὑπὸ ἀποπληξίας, τόσον ᾔτο ἐρυθρός.

Τοῦτο ὅμως δὲν προήρχετο ἐξ ἀγανακτήσεως.

Ἐξ χιλιάδες φιορινίων! Τί θὰ τῷ ἐζήτει λοιπόν ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ; Ἀρκεῖ μόνον νὰ ᾔτο κατορθωτόν!

— Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος. Κυρία τις ἦλθε νὰ μὲ ἴδῃ πρὸ ὀλίγου· μία Πολωνίς. Πρόκειται περὶ ἐρωτικῆς ὑποθέσεως. Εὐκόλως τὸ ᾔννησα.

Ἀγαπᾷ ἓνα στρατιώτην, ἓνα ἀπλοῦν στρατιώτην, ταγματάρχα φὸν Σβάρτς. Εἶναι πλουσία καὶ θέλει νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς σας μὲ δύο συντρόφους του.

— Ἄ! μὲ δύο φίλους!

— Μάλιστα, ἀπλοῦς στρατιώτης ὡς αὐτός. Ἐννοεῖτε, ταγματάρχα, ἂν σὰς ἐζήτουν ἓνα στρατηγόν...

— Τί σημαίνει. Ὅλοι εἶναι τιποτένιοι.

— Ἡ ἓνα συνταγματάρχην, θὰ ᾔτο σοβαρότερον, ἀλλὰ τρεῖς ἀπλοῦς στρατιώτης ἀγνώστους...

— Πῶς ὀνομάζονται;

— Ὁ κυριώτερος Ροθέρτος δὲ Σουβραί, αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του· οἱ ἄλλοι δύο εἶναι φίλοι του.

— Περίμενε, Ἰσαὰκ, περίμενε· εἰξεύρω. Ὁ ἀριθμὸς 196 Σουβραί. Εἶναι δύο ἀδελφοί· ἐδοκίμασαν νὰ διαφθείρῳ τὸν σκοπόν, καὶ ἤδη ζητοῦν ν' ἀγοράσωσι τὸν διοικητὴν, προσέθεσε περιστρέφων ἀγρίως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Πρέπει νὰ συλλογισθῇτε τὴν θυγατέρα σας.

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι. Θὰ τεθῶσιν εἰς τὰ δεσμά!

— Δὲν δέχεσθε;

— Μὰ τοὺς διαβόλους ὅλους, ὄχι.

— Καθ' ὅλον σας τὸν βίον δὲν θὰ εὐρητε παρομοίαν περίστασιν, καὶ τί σὰς ζητῶ; ἐν τίποτε, τρεῖς ἀπλοῦς στρατιώτας! μία θύρα ἀνοίγει ἐξ ἀμελείας αὐριον πρὸ τῆς αὐγῆς. Τοὺς ἐμβάζουν ἐνδύματα ἄλλα κρυφίως, τὰ ὅποια ἀναλαμβάνω νὰ εὐρῶ ἐγώ. Ἡ κυρία τοὺς φέρει ἄλογα εἰς τὴν πύλιν τῆς πόλεως· περνοῦν τὰ σύνορα καὶ ἀπαλαττεσθε αὐτῶν. Δὲν σὰς ἀναγκάζει κανεὶς νὰ πῇτε ὅτι ἔφυγον. Ποῖος θὰ σὰς ἐξετάσῃ; Μάλιστα καὶ νὰ τοὺς καταδιώξετε ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος. Σκεφθῇτε το καλὰ, ταγματάρχα!

— Ὅχι, τῇ ἀληθείᾳ, ὄχι· ἡ τοῦλάχιστον, μὲ τὴν τιμὴν αὐτὴν, ὄχι. Ἄ! ἂν ἔλεγε δέκα χιλιάδας φιορίνια!

— Δέκα χιλιάδας!

— Ναί· καὶ πάλιν ἀμφιβάλλω ἂν τὰ δεχθῶ.

— Δέκα χιλιάδας! εἶνε τιμὴ ὑπέρογκος!

— Καὶ σ' ἀφίνω νὰ διευθύνῃς μόνος τὴν ὑπόθεσιν.

— Δέκα χιλιάδας!

— Οὔτε ἓνα τάλληρον ὀλιγώτερον, διότι τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ χάσω τὸν βαθμόν καὶ τὸν μισθόν μου.

— Ποῖος θὰ τὸ μάθῃ;

— Ἐπὶ τέλους, διαπραγματεύητι τὴν ὑπόθεσιν Ἰσαὰκ! Δέκα χιλιάδες φιορίνια, ἀφοῦ ἡ κυρία εἶναι πλουσία.

— Θὰ προσπαθῇσω ὅσον δυνήθω, ταγματάρχα, ἀλλ' εἰσθε σκληρός.

— Καὶ θὰ μοὶ δώσης ἐξόφλησιν τῶν ὧσων σοὶ ὀφείλω.

— Εὐχαρίστως, ταγματάρχα, ἂν ὀμλήσω εἰς αὐτοὺς τοὺς στρατιώτας ἀπόψε. Δόσατέ μοι μίαν λέξιν.

— Ἀμείψω.

— Καὶ θ' ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι;

— Ναί.

— Καὶ θὰ κλείσετε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τοῖς μετρητοῖς.

— Ἐστὲ ἡσυχος.

— Πρὸ πάντων ὅμως αὐτοὶ οἱ Γάλλοι νὰ δραπετεύσωσιν ἐπιδεξίως καὶ ἀθορύβως.

— Θὰ φροντίσω, ταγματάρχα.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ Ἰουδαῖος εἰσήρχετο μόνος εἰς τὴν χαμηλὴν αἵθουσαν, ἐνθα οἱ δύο ἀδελφοὶ καὶ ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ ἔτρωγον μελαγχολικῶς φασόλια ἐβρασμένα δι' ἄλμυροῦ ὕδατος καὶ τεμάχιον μέλανος ἄρτου.

— Ποῖος ἀπὸ σὰς ὀνομάζεται Ροθέρτος δὲ Σουβραί; ἠρώτησεν.

— Ἐγώ.

— Λάβε αὐτόν τὸν δακτύλιον.

— Ἐκ μέρους τίνος;

— Μιᾶς κυρίας.

Ὁ κόμης ἔλαβε τὸν δακτύλιον καὶ παρετήρησεν αὐτόν.

Κύκλῳ ᾗν κεχαραγμένη ἰταλικὴ ἐπιγραφὴ σημαινούσα : Εἰμαι ἐδῶ.

Συγχρόνως ἐξήταζε τὸν κομιστήν.
Ἄμυδρὰ ἀνάμνησις ἐπανήλθεν ἐν τῷ νῷ του.

Ἦτο ὁ ἄνθρωπος, εἰς ὃν εἶχε δώσει πέντε λουδοβίκεια καὶ ἐπιστολήν.

Χαμηλοφώνως, ἵνα μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν φυλάκων, οἵτινες ἔμενον ἔξω, ὁ Ἰσαὰκ προσέθηκε :

— Νὰ εἰσθε ἕτοιμοι νὰ φύγετε.

Ἡ καρδιά τοῦ Ρωμαίου Τρεμόρ ἀνεσκίρτησεν.

— Πότε ; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Αὐριον, πρὶν ἐξημερώσῃ.

— Δὲν εἶναι παγίς ;

— Ἐδῶσα πιστῶς τὴν ἐπιστολήν σας.

— Εἰν' ἀληθές. Ὑπηρέτησόν μας καὶ θὰ σὲ ἀνταμείψω.

— Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ! ἐσκέφθη ὁ Ἰουδαῖος, τὸ μάννα τοῦ οὐρανοῦ βρέχει !

— Τὸ ὄνομά του ;

— Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Καρβύ. Ἀναλαμβάνω τὰ πάντα. Τὴν νύκτα ταύτην ἀγρυπνεῖτε.

Ὅταν ἐπανεκλησθή ἡ θύρα, οἱ τρεῖς φίλοι ἔρριφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

— Ἐσώθημεν ! εἶπεν ὁ Ρωμαῖος.

— Ὅχι, ἀκόμη, παρετήρησεν ὁ Οὐγος.

— Ὡ ! νὰ ἐξέλθωμεν μόνον, ἐκράύγασεν ὁ Ροβέρτος, καὶ ὅσον διὰ νὰ μὴ συλλαβῶσιν ἐκ νέου, θὰ ἦναι ὀλίγον δύσκολον !

Καὶ ἐτελείωσαν τὸ δεῖπνόν των εὐθυμώτερον ἀφ' ὅ,τι τὸ εἶχον ἀρχίσει.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ, δὲν ἀπώλεσε τὸν χρόνον του.

Διηυθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Φασιανού.

Ἡ Πολωνὶς τὸν ἀνέμενεν ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς, καὶ ἦτο τόσῳ ἡρεμὸς ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐδηλητηρίασε τὸν σύζυγόν της, καθ' ἣν ἐφόνευσεν τὴν δυστυχῇ Ἑλένην.

Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἐκ μαρμαροῦ οὐδὲ στιγμήν ἀμφέβηκε περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

— Ἐγένετο, εἶπε. Διὰ ποίας τιμῆς ;

— Δὲν τολμῶ νὰ σᾶς τὸ εἶπω.

— Τολμήσατε.

— Θὰ ἐδίδατε δεκαπέντε χιλιάδες φιορίνια ;

— Πέντε χιλιάδες δι' ἑκάστον ;

— Μάλιστα.

— Ἔστω. Αὐτὸ εἶναι ὅλον ;

— Καὶ ἐπὶ πλέον τὴν εὐτελεῖ μεσιτείαν μου.

— Πόσον ; ἠρώτησεν ἡ Βάνδα.

— Ὅσον θελήσετε, ὑψηλοτάτη !

— Πέντε χιλιάδες φιορίνια σοὶ ἀρκοῦν ;

— Πέντε καὶ πέντε γίνονται δέκα, ἐσκέφθη ὁ Ἰουδαῖος, θὰ λάβω ὅσα καὶ ὁ ταγματάρχης.

Καὶ ἐπανέλαβε μεγαλοφώνως :

— Βεβαίως, ὑψηλοτάτη. Πῶς θὰ πληρώσητε ;

— Χεῖρα μὲ χεῖρα, εἶπε. Τοὺς τρεῖς στρατιώτας μου καὶ θὰ λάβητε τὰ χρήματά σας.

— Ὁ ταγματάρχης θὰ ζητήσῃ προκαταβολήν.

Ἡ πριγκίπισσα ἔρριπεν ἐπὶ τῆς τραπέζης δέμα χαρτονομισμάτων.

— Λάβετε τὸ ἡμῖς τῆς ποσότητος, εἶπε, καὶ δόσατέ μοι ἀποδείξιν, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἐπιστρέψω κατὰ τὴν στιγμήν της παραδόσεως.

Ὁ Ἰουδαῖος δὲν ἀφῆκε νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ.

Ἦρπασε τὰ χαρτονομίσματα μὲ τὴν προθυμίαν ἐκείνην, μεθ' ἧς ὁ συνεταῖρος αὐτοῦ Ἀβραὰμ Κρετσνὰχ ἀπήλαττε τοὺς πύργους τῆς Πικαρδίας τῶν ἐπίπλων, ἅτινα εἶχον ἐκεῖ λησμονηθῇ.

Ἐπειτα ἐξέθεσε τὸ σχέδιον τῆς ἀποδράσεως.

Τὴν δὲ προσδιορισθεῖσαν ὥραν, ὁ παλαιοπώλης ἐπανήλθεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ διαπραγματευτοῦ.

— Θὰ σᾶς χρειασθῶσιν ἵπποι, εἶπεν.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Πολωνίδος ὑπῆρξε βραχεῖα.

— Ἐχω.

— Ἐνδύματα ;

— Ἐχω.

— Ὅπλα, ὅπως σᾶς χρησιμεύσωσιν ἐὰν σᾶς προσβάλλωσι καθ' ὁδόν ;

— Ἐχω.

Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ τὴν παρετήρει μετ' αἰδούσης εἰδωλολατρείας.

Διότι ἐκείνη ὠμίλει καθαρῶς, ἀδιστάκτως καὶ τόσῳ ἀγερῶχως, ὥστε τὸν ἀπελίθου.

— Τί γυνή, διὰ τοιαύτας ὑποθέσεις, ἐσκέφθη.

Αἶφνης τῷ ἐπῆλθεν ἰδέα τις.

— Καὶ γεωγραφικοὶ χάρται, πριγκίπισσα ; ἠρώτησεν, ὅπως γνωρίσωμεν τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν ὀφείλωμεν ν' ἀκολουθήσωμεν ;

— Ἐχω.

Ἐκεῖνος προσέκλινεν ἐδαφικῶς ἐκπλαγεῖς, ἐτακτοποίησε μετὰ τῆς Πολωνίδος λεπτομερείας τινάς, ἤκουσε τὰς τελευταίας παραγγελίας της καὶ ἀπῆλθεν.

— Ἰδοὺ χρήσιμος ἄνθρωπος ! ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὴν καὶ ἡ Βάνδα.

Καὶ ἦτο τῷ ὄντι. Ὁ Ἰσαὰκ Γκροῦνδερ ἀπέδειξε προφανῶς, ὅτι εἰς καλὸς Ἰουδαῖος, ἀπηλλαγμένος τῶν προλήψεων τοῦ συνειδότος τῶν Χριστιανῶν καὶ τῆς δυστυχούς φύσεως ἡμῶν, εἶναι ἐν τισι περιστάσεσι πολύτιμος βοηθός.

Καὶ ὅσον μεγάλην, ἂν ὑπῆρξε ἡ εὐτελεῖς μεσιτεία του, τὸ τέκνον αὐτοῦ τοῦ Ἰσραὴλ τὴν εἶχεν ἐπαξίως κερδίσει.

[Ἐπεται συνέχεια.]

K.*

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Ἀφ' ἐτέρου, ἀγαπητέ μου θεῖε, ἐγὼ μέλλω νὰ ζῇσω ἐν τῷ κόσμῳ, μέλλω νὰ σχετισθῶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, μέλλω νὰ τοὺς βλέπω, καὶ δὲν πρέπει νὰ καλύπτω τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ὑμεῖς μοὶ εἶπατε

χιλιάκις, ὅτι μὲ θέλετε εἰς τὸν ἐνεργὸν βίον κηρύσσοντα τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, διαδίδοντα αὐτὸν εἰς τὸν κόσμον, καὶ οὐχὶ προσηλωμένον εἰς τὸν θεωρητικὸν βίον καὶ εἰς τὴν μόνωσιν. Τώρα, καλῶς. Ἐὰν τοῦτο ἔχῃ οὕτως, ὅπως καὶ ἔχει, τίνι τρόπῳ ἔπρεπε νὰ φερθῶ, ὅπως μὴ ἴδω τὴν Πεπίτα Χιμένες ; Ὅπως μὴ καταστῶ γελοῖος, κλείων εἰς τὴν παρουσίαν αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς ; ἔπρεπε, κατ' ἀνάγκην, νὰ βλέπω τὸ κάλλος τῶν ὀφθαλμῶν της, τὴν ροδόλευκον καὶ καθαρὰν χροιάν της, τὸ εὐθὺ καὶ μαργαριτωδὲς τῶν ὀδόντων της, οὓς ἀποκαλύπτει ὅταν μειδῇ, τὴν δροσερὰν ἐρυθρότητα τῶν χειλέων της, τὸ γαλῆνιον καὶ λεῖον τοῦ μετώπου της, καὶ ἄλλα χίλια θέληγτρα, ἅτινα ὁ Θεὸς ἔθεσεν ἐν αὐτῇ. Εἶνε φανερόν ὅτι εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει ἐν ἑαυτῷ τὸ σπέρμα τῶν ἀκολάστων σκέψεων, τὸ ζύμωμα τοῦ κακοῦ, ἐκάστη τῶν ἐντυπώσεων, ἃς ἡ Πεπίτα ἐμποιεῖ, δύναται νὰ ἦνε ὡς τὸ κτύπημα τοῦ σιδήρου τοῦ ἐπὶ χάλικος, ὅπερ παράγει τὸν σπινθῆρα, ὅστις τὸν κατακαίει ὁλόκληρον καὶ τὸν καταβιβρώσκει.

Ἀλλά, προφυλαττόμενος ἀπὸ τοῦ κινδύνου τούτου, καὶ σκεπτόμενος καλῶς διὰ τῆς ἀσπίδος τῆς Χριστιανικῆς ἠθικῆς, νομίζω ὅτι δὲν ἔχω τίποτε νὰ φοβηθῶ. Ἐκτὸς τούτου, ἐὰν εἶνε τολμηρόν νὰ εὕρῃ τις τὸν κίνδυνον, εἶνε δειλία νὰ μὴ γνωρίζῃ τις νὰ προφυλαχθῇ ἢ νὰ τὸν ἀποσύρῃ, ὅταν παρουσιάζεται.

Μὴ ἀμφιβάλλετε. Ἐγὼ βλέπω ἐν τῇ Πεπίτῃ Χιμένες ἐν ὥρατιον πλάσμα τοῦ Θεοῦ, καὶ χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν. Ἐὰν αἰσθάνωμαι φίλτρον τι δι' αὐτὴν εἶνε ἕνεκα τῶν ἐπαίνων, οὓς ἀκούω δι' αὐτὴν παρὰ τοῦ πατρός μου, παρὰ τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου καὶ παρ' ὀλῶν σχεδὸν τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου τούτου.

Δι' ἀγάπην τοῦ πατρός μου, τὸ ἐπεθύμουν, ὥστε ἡ Πεπίτα νὰ παρητεῖτο τῶν ἰδεῶν καὶ σχεδίων της περὶ τοῦ μεμονωμένου βίου, καὶ νὰ τὸν ὑπανδρεύετο. Ἀλλ' ἃς ἀφήσωμεν τοῦτο κατὰ μέρος, ἐὰν ἔβλεπον ὅτι ὁ πατήρ μου εἶχε μόνον ἰδιοτροπίαν τινὰ, καὶ οὐχὶ ἀληθὴ ἀγάπην, θὰ ἐχαίρομην ἐὰν ἡ Πεπίτα διέμενε σταθερὰ εἰς τὴν ἀγνὴν χρεῖαν της, καὶ ὅταν ἐγὼ θὰ ἤμην πολὺ μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἰς τὰς Ἰνδίας, ἢ τὴν Ἰαπωνίαν, ἢ εἰς ἄλλας ἀποστολὰς μάλλον κινδυνώδεις, θὰ εἶχον παρηγορίαν τινὰ περιγράφων αὐτῇ τὰς περιπλανήσεις καὶ τοὺς κόπους μου. Ὅταν δέ, γέρων ἤδη, θὰ ἐπέστρεφον εἰς αὐτὸ τὸ χωρίον μου, θὰ νῦν χαριστοῦμην τότε πολὺ νὰ συνοικειωθῶ μετ' αὐτῆς, ἤδη γραίας καὶ ταύτης, καὶ νὰ συνάπτωμεν συνομιλίαν πνευματικὰς καὶ συζητήσεως ὡς ἐκεῖνας, ἃς συνάπτει νῦν κατὰ μόνας μετὰ τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου.

Σήμερον, ἐν τούτοις, καθὼς εἶμαι νέος, ὀλίγον πλησιάζω τὴν Πεπίτα μόνις τῇ ὁμίλῳ. Προτιμῶ νὰ θεωρῶμαι ὡς δειλός, ὡς ἀνόητος, ὡς κακῶς ἀνατε-